

Índex

1. Introducció.....	2
2. L'ajuda humanitària	4
3. Associacions d'ajuda humanitària	4
4. El Xiprer	5
4.1. Part teòrica	5
4.2. Un dia al Xiprer.....	8
4.3. Entrevistes	11
4.4. Conclusions entrevistes voluntaris	22
5. ONG Vicenç Ferrer	24
5.1. Part teòrica	24
5.2. Un dia a l'Índia	27
5.3. Entrevistes	28
5.4. Conclusions entrevistes col·laboradors	41
6. Conclusió final	44
7. Bibliografia.....	49
8. Annexos	50
8.1. Reportatge de fotos	50
8.2. Entrevistes	64
8.3. Article el Nou9	69

1. Introducció

El meu treball de recerca es titula "Donar poc, a canvi de rebre molt" i tracta sobre les ajudes humanitàries, ja que des d'un inici el vaig trobar un tema molt interessant i digne d'estudiar a fons, a fi d'analitzar cadascun dels aspectes que el formen i mostrar als altres la meva experiència i els resultats obtinguts.

El meu propòsit era trobar un tema que em despertés curiositat i em motivés per tirar endavant un projecte meu i gaudir al mateix temps que anava adquirint nous coneixements. Per aquest motiu, em vaig decantar per començar una recerca sobre les ajudes humanitàries i tot el que engloben, perquè conec i mantinc contacte amb algunes organitzacions que es dediquen a això i m'hi sento bastant propera. D'altra banda, admiro molt aquestes associacions destinades a oferir ajuda de manera solidària als més necessitats perquè trobo que és un acte molt humà i valuós, que omple molt tant a la persona que el rep com a la que el dona; és aquest el motiu del títol. A més a més, com que considero que molta gent veu la pobresa com una cosa llunyana que passa als països subdesenvolupats, m'agradaria remarcar que, malauradament, aquest problema està present a tot arreu i que hi ha nombroses maneres de contribuir per combatre'l. Així doncs, partint de la hipòtesi que dins de la societat en què vivim és difícil diferenciar entre les necessitats bàsiques i les prescindibles, que no tothom és conscient dels diferents camins existents pels quals s'ajuda les persones amb risc social, però que un cop ho proves, canvies totalment la manera de veure i valorar les coses; duré a terme una exploració amb la finalitat de distingir entre les diferents organitzacions d'ajuda estrangera i local, i estudiaré i participaré en dues d'aquestes. Concretament, he decidit enfocar el meu treball en el projecte de desenvolupament integral de l'Índia de l'ONG Vicenç Ferrer i les diverses activitats d'ajuda que realitza el Xiprer a Granollers. D'una banda, a la part teòrica estudiaré cadascun d'aquests centres i els diferents camins pels quals contribueixen a acabar amb la pobresa. De l'altra, la part pràctica és la més important per a mi, perquè consisteix en analitzar les històries dels diferents voluntaris i veure quins sentiments els mouen a l'hora d'oferir la seva part més solidària als altres. També treballaré durant un mes al Xiprer i així poder viure totes aquestes

sensacions en primera persona. És en aquesta part del treball on vull sensibilitzar als lectors, ensenyar-los què t'aporta viure una experiència com aquesta i com afecta després a la teva vida.

Per finalitzar, el presento com un treball que farà reflexionar els oients o lectors i on espero que la meva experiència els serveixi per tenir un coneixement més ampli del tema i per conscienciar-los de la situació actual del món en aquest àmbit.

2. L'ajuda humanitària

L'ajuda humanitària està composta per tots els recursos tècnics, econòmics o de béns i els diferents serveis que presten els particulars, és a dir, entitats com les ONG o els diferents països, com a resposta a comunitats desfavorides per diversos motius: extrema pobresa, un desastre natural o un conflicte, i que es produeixen de manera més o menys permanent. En definitiva, l'ajuda humanitària es planteja com un tema de solidaritat i justícia perquè té el propòsit de solucionar les disfuncions produïdes pel propi sistema i és duta a terme a través dels cooperants, o sigui, cadascun dels voluntaris que formen aquestes associacions i que ajuden a portar a terme les finalitats socials de les mateixes.

3. Associacions d'ajuda humanitària

Les associacions d'ajuda humanitària són tots els col·lectius solidaris i cooperatius dedicats a oferir als més pobres una solució per satisfer les necessitats bàsiques o d'urgència, que són: l'alimentació, la salut, l'educació, l'habitatge, l'autosuficiència econòmica, etc.

Aquestes ajudes poden provenir de la suma de diferents entitats i anar destinades a llocs concrets de països estrangers o locals.

Un grup molt important d'ajuda dins la nostra societat són les ONG (organitzacions no governamentals), és a dir, entitats de caràcter voluntari que tenen com a objectiu principal dels seus projectes la solidaritat mundial. A més, han de disposar d'un grau mínim d'estructura estable, actuar sense ànim de lucre, comptar amb un cert suport públic, ser independents a qualsevol instància governamental i actuar com a agents de canvi social.

4.1.3. Petita biografia de Mercè Riera (Granollers, 19 d'agost del 1944)

Mercè Riera és la sisena de nou germans, provinent d'una casa de molta moguda on es respirava molt d'amor i el seu pare hi tenia muntat un negoci amb cavalls.

La Mercè rep una educació cristiana tant a casa com a l'escola de Verduna, on hi estudia fins els 17 anys. Amb 21 anys, coneix en Xavier Quincoces i s'hi casa l'any 1966. No és fins els 28 anys que té una experiència molt forta d'amor cap a Déu, que l'acompanyarà tota la seva vida.

Aquests sentiments s'acaben de consolidar amb la maternitat: Clàudia (paràlisi cerebral), Xavier, Marta i Josep Maria (discapacitat profund); que enfronta amb molta estimació i acceptació.

El 1979 Can Riera es queda sense activitat i el matrimoni decideix convertir-la en un punt de trobada de la seva comunitat cristiana. Més tard, es converteix en la Parròquia de la Torreta i s'hi acull a gent amb diferents problemes, majoritàriament discapacitats.

El 1997, en Xavier i la Mercè volen donar-li una utilitat i s'inicia el projecte del Xiprer a fi d'acollir a aquelles persones que viuen al carrer o estan mancades d'un entorn familiar.

El 2003 el Xavier Quincoces mort i, des d'aleshores, la Mercè és l'ànima i responsable del centre.

4.1.4. Constitució i projectes

El Xiprer va néixer el desembre del 1993 a Granollers, quan els assistents socials, la parròquia de Sant Esteve i Càritas es van posar d'acord i es va aprovar oficialment l'innovador projecte de Can Riera. Des de llavors, cadascun dels implicats en aquesta tasca solidària ha dedicat gran part del seu temps a servir els més necessitats.

Fruit del coneixement de la finalitat del Xiprer, l'abril del 2010, un grup de granollerins van crear l'associació d' "Amics del Xiprer" a fi de conscienciar, comprometre i implicar la societat en l'activitat del centre. Les tasques que realitzen consisteixen en: difondre la feina que desenvolupa el centre, crear una xarxa de gent col·laboradora amb El Xiprer i organitzar un servei de voluntaris dedicats a assessorar i acompanyar les persones amb greus problemes econòmics.

4.1.5. Qui són les persones beneficiàries?

El Xiprer s'adreça a tot tipus de gent que es troba en un estat d'especial fragilitat i vulnerabilitat, ja que no pot fer front a les necessitats bàsiques de la vida quotidiana, a causa de la manca o la insuficiència de recursos o de lloc de treball. Aquestes persones provenen d'orígens geogràfics molt diversos i són de diferents cultures tot i que comparteixen una realitat social complicada i el fet d'haver patit històries personals difícils. Totes elles saben que a El Xiprer els acolliran amb dignitat i els escoltaran. Mensualment hi ha 4.200 persones que reben aliments del magatzem i 800 famílies, atenció. Diàriament són 130 les persones que hi esmorzen o hi dinen i 30 les que utilitzen el servei de dutxa i bugaderia. A més, El Xiprer compte amb 12 habitatges d'acollida.

4.1.6. Finançament

El Xiprer es manté actiu gràcies a la il·lusió, voluntat i esforç dels voluntaris, més els ajuts econòmics de Càritas, de les parròquies, d'empreses, de persones anònimes i dels associats d' Amics del Xiprer. A més a més, a fi de trobar espònsors que patrocinin les despeses pròpies d' Amics del Xiprer i que duguin a terme una gestió absolutament transparent, aquesta associació ha creat la Comissió Econòmica. Es tracta d'aconseguir la participació de persones i entitats que serveixin la societat i que facin sorgir

l'activitat més solidària de la ciutat. Com que pensen que l'administració pública no és el lloc on han de recórrer, s'han constituït en associació perquè és el model associatiu que s'ajusta més a la seva manera de veure l'activitat participativa. Volen ser molts que aporten poc i fer-ho entre tots.

4.2. Un dia al Xiprer

Per Berta Raich

A les 8,30 h: la cuina ja està en activitat; els voluntaris que serviran l'esmorzar preparen plates plenes de pastes dolces, torrades, embotits, ... i també omplen gerres de llet calenta.

A les 9 h: s'obren les portes del menjador i les persones que venen a esmorzar comencen a parar la taula. Són un grup més reduït que les que hi dinen, només ocupen la taula gran i tots són homes d'origen africà d'entre 20 i 40 anys. A l'hora establerta es comença a servir el menjar i qui arriba més tard se li priva de disposar de l'esmorzar. Són molt estrictes amb els horaris.

Els voluntaris de la cuina i els immigrants esmorzen junts en una mateixa taula.

A mesura que els homes van acabant d'esmorzar, es retiren el plat i marxen del recinte. Quan el menjador queda totalment buit, els voluntaris de la cuina són els encarregats de recollir la taula i netejar la sala. També preparen l'esmorzar de la resta de voluntaris que es troba aquell dia al Xiprer.

Els homes que sol·liciten el servei de l'esmorzar són immigrants indocumentats amb capacitats de treballar i sense família. El Xiprer els hi vol donar un espai d'acollida i caliu per poder fer un projecte de vida en comú. Allà els escolten, els ajuden amb serveis lingüístics, gestions administratives, etc. En definitiva, els acompanyen i els donen caliu humà. Tal i com diu l'Ignacio (assistent social) és més estar que fer, és seguir el fil de la vida, animar.

El centre ajuda a pagar el lloguer de les habitacions on resideixen els homes durant un parell de mesos, però durant aquest temps s'han d'espavilar a aconseguir feina per poder guanyar-se ells sols la vida. Molts d'ells, es dediquen a recollir ferro, coure, llaunes,... del carrer per aconseguir aquets diners.

A les 9 h: els voluntaris que treballen al magatzem, que formen un equip més gran que el de la cuina, comencen a preparar els carros de la compra per aquelles famílies que ho necessiten.

La majoria són famílies que tenen un lloc on viure i estan físicament bé, però que tenen dificultats econòmiques i no es poden pagar el menjar. El centre vol que s'espavilin i pensen que l'esforç de venir a buscar els aliments i preparar-se'ls a casa ajuda molt.

Aquestes persones van a Càritas, on els hi fan un estudi econòmic i social de la família (nòmina, atur, hipoteca, número de fills, etc) i ho apunten en un paper. Aleshores, porten aquest paper a la parròquia on els hi entreguen una tarja conforme poden anar a buscar aliments al Xiprer.

Les targes tenen un termini assignat i es fan 6 entregues en 4 mesos, que equival a una vegada cada 3 setmanes. És important el fet que mai es dona tot el que es necessita ja que es vol estimular a les persones a actuar per no ser dependents del centre.

El sistema de recollida de menjar funciona de la següent manera: en primer lloc, han de donar la tarja als responsables del magatzem del Xiprer dins d'un horari perquè puguin omplir el seu carro amb la quantitat d'aliments que necessiten i, seguidament, han d'agafar el número de la cua; en segon lloc, quan els responsables tenen el seu carro enllestí, criden el seu número per buidar-lo i omplir les seves bosses; i per finalitzar, el voluntari assignat els firma la tarja conforma han rebut els aliments que els pertocaven. Si el termini de la tarja no ha acabat, els hi tornen; en canvi, en cas de que sigui l'últim dia, se la queden. Si volen tornar a disposar d'aquest servei han de tornar Càritas perquè els hi renovin el paper.

Cada dia els voluntaris del magatzem descarreguen les caixes de menjar dels camions i les col·loquen de manera organitzada als prestatges. Tenen

una llista en què s'indica la quantitat de menjar que pertoca segons el nombre de persones que forma cada família. Reben molta ajuda de moltes empreses però tots aquells aliments que es consideren de primera necessitat i no es tenen, els compren gràcies a les donacions de Càritas, individuals, d'empreses i d' Amics del Xiprer. Per tant, sempre hi ha un mínim de provisions garantit.

Tothom coopera amb tothom, s'ajuda mútuament i s'organitza sobre la marxa. Els voluntaris no venen cada dia de la setmana, s'ho van tornant ja que l'equip és cada vegada més gran.

A les 14 h: les persones que venen a dinar al Xiprer paren la taula.

A les 14,30 h: es serveix el dinar.

Un cop enllestit l'esmorzar, la cuina ja comença a preparar el dinar. El menú consisteix en dos plats i finalment, el postra que acostuma a ser una peça de fruita o un iogurt. Els usuaris presenten una fitxa mèdica i en cas de necessitar una dieta estricta per diferents motius de salut, com per exemple, els celíacs, se'ls i fa un menú especial.

Cadascun dels voluntaris que està a la cuina prepara un ingredient diferent seguint les instruccions del xef, en aquest cas, d'en Josep. Hi ha molta cooperació i ganes de fer un bon àpat. A la cuina es respira molt bon rotllo, tots els voluntaris parlen entre ells i s'expliquen anècdotes. T'acullen d'una manera molt familiar i et fan sentir com una més de la pinya. Tothom es mostra motivat a l'hora de treballar, ho fan de bon gust i això és el que marca l'èxit del resultat final.

Els voluntaris també tenen molta cura de les persones que recorren al Xiprer; s'interessen per elles, les escolten, les intenten ajudar en tot el que poden i, en nombroses ocasions, mengen plegats. Això fa que els usuaris se sentin bé i integrats. A més a més, el fet que quasi cada dia siguin els mateixos a taula, fa créixer els lligams entre ells.

Els que venen a dinar al Xiprer són homes i dones (la majoria homes) del país, més grans de 40 anys, sense possibilitats de treballar, que es troben sols i tenen molts problemes de salut mental, sobretot d'alcoholisme. El

centre acull a aquestes persones i les acompanya a fer un tractament perquè puguin tenir una vida digna. Es tracta de parlar amb elles, donar-los bones respostes davant la seva agressivitat i demostrar-los confiança. Quan el malalt es comença a sentir-se atès i estimat, els assistents socials del centre inicien un procés a fi de millorar les seves condicions de vida.

Són persones generalment antisocials perquè tenen molta falta d'amor i de carinyo i s'ho han passat malament durant la infància. El Xiprer intenta ser una "família" per a ells, per això, els acompanyen al metge o a l'hospital sempre que ho necessiten.

També els aconsellen a l'hora de distribuir les seves despeses ja que com a norma general tothom ha de dormir en una habitació; no volen a ningú vivint al carrer.

Aquí acaba un dia el Xiprer per a mi tot i que el centre segueix en funcionament al llarg del dia i està obert a totes aquelles persones que vulguin formar-ne part, des de voluntaris fins a usuaris.

4.3. Entrevistes

4.3.1. Entrevista Mercè Riera

Can Riera era una casa molt gran i familiar. En un principi, la família de la Mercè Riera hi tenia un negoci en funcionament i també es feia servir com la Parròquia de la Torreta. Més endavant, quan el negoci es va tancar, la casa es va quedar buida i no sabien que fer-ne. De tant de tant, la Mercè i el seu marit Xavier hi organitzaven colònies per discapacitats o acollien puntualment a gent amb diferents problemes. El matrimoni tenia una cosa molt clara: volia que la casa estigués al servei del barri i que se'n tragués tot el profit possible. Per aquest motiu, van recórrer a l'Evangeli i van decidir que la primera pàgina que obrissin els dictaria el destí de Can Riera. La frase que van llegir era: "Aquest és el lloc on vull quedar-me per sempre, m'agrada i hi vull residir. Beneiré les provisions i abundaran, i aquí els pobres menjaran fins a saciar-se." (Salm 132). En aquell instant, la Mercè va tenir una visió en què pobres i rics s'ajuntaven per fer camí. Pocs dies després, el capellà els va proposar d'iniciar aquest projecte amb Càritas i

ells van acceptar; es tractava d'un centre econòmicament independent però que feia la feina de Càritas.

Van començar treballant el Xavier, la Mercè i una voluntària amiga seva. El projecte ja estava en marxa però faltava posar-li un nom. Després de pensar molt, en el capellà se li va acudir anomenar-lo "El Xiprer" ja que és un arbre que simbolitza l'acolliment, i tots i van estar d'acord. La història de l'arbre explica que quan estaves cansat, on hi havia un xiprer et podies parar per refrescar-te i seguir el camí. Si n'hi havia dos, et posaven el plat a taula. En cas d'haver-n'hi tres, et deixaven quedar-te a dormir. I, quant n'eren quatre, et donaven un jornal de treball.

La finalitat principal d' El Xiprer era compartir amb els que més ho necessiten i està a prop d'ells en tots els aspectes i, gràcies a la voluntat, col·laboració i esforç de tanta gent avui en dia s'està complint.

Des del primer dia, el centre es regeix sota uns ideals humanitaris i sobretot, d'amor i estimació. S'ha de dir que des d'un inici el centre va comptar amb el recolzament de tota la comunitat, tot i que el que va suposar més dificultat va ser l'arribada de molta gent toxicòmana, perquè es punxaven a darrera els pisos i els veïns estaven espantats. Afortunadament, el problema es va resoldre ben ràpid amb la col·laboració dels toxicòmans.

Per donar a conèixer el centre, mai han fet cap tipus de propaganda. No obstant, el dia de la inauguració amb Càritas, va sortir a la premsa i a partir de llavors, els diferents usuaris i voluntaris ho han anat escampant entre familiars i coneguts. Inicialment, només col·laboraven amb el centre els amics de la comunitat cristiana, però mica en mica el grup de voluntaris es va anar fent més gran; de la mateixa manera que cada cop hi recorria més gent amb grans necessitats i mancances.

Els únics requisits que han de complir els voluntaris són: tenir voluntat i ganes de treballar amb el centre i disposar d'un dia o dos fixes a la setmana. A més, de tant en tant el Xiprer organitza xerrades i activitats per formar al cos de voluntaris i exaltar el treball en equip.

La gent que sol·licita més els serveis del Xiprer són famílies estrangeres o del propi país per demanar menjar ja que la gran majoria no cobren res.

La crisi actual s'ha notat molt en el Xiprer; cada vegada són més les persones que demanen un habitatge i l'augment de la demanda dels carros de compra s'ha disparat.

Malgrat l'èxit del Xiprer, la Mercè i el seu equip no han pensat en crear un altre centre com aquest en una altra ciutat; però a arrel d'això, han anat apareixen altres menjadors socials o cases d'acollida a diferents localitats de la comarca, com per exemple, a Mollet i a Vic.

Segons la Mercè, el principal problema que pateix la societat actualment és l'atur. Explica que vivim en un món desigual en què una minoria es menja totes les parts del pastís, mentre una gran multitud passa penúria. Els que en surten més perjudicats són els estrangers perquè arriben aquí sense família i no és just que per segons quines feines que nosaltres no volem fer els deixem entrar al país, i després els vulguem fora. Això és el que ella anomena una societat "d'usar y tirar".

Com a solució, diu que s'ha de produir un canvi de mentalitat a cadascú per emprendre un camí d'amor i compassió. Ens hem de repartir tot el que tenim per viure; és essencial compartir.

També assegura que hi ha bastants persones que estan del tot conscienciades sobre els casos de pobresa de la nostre societat i que a més, decideixen actuar i col·laborar. No obstant, també n'hi ha d'altres que com que viuen bé, no volen veure que el problema existeix.

Actualment hi ha crisis en tots els aspectes i no pot ser que el món estigui en mans dels diners. Per aquest motiu, la Mercè proposa una nova consciència basada en un canvi d'època. Pensa que s'ha de canviar la manera de viure i que s'ha de fer des de l'ànima. Hem de buscar la simplicitat, la senzillesa i l'ànim de compartir; però sobretot, ens hem de guiar per amor. És partidària de que aquest procés serà lent i difícil tot i que hi té grans esperances.

Per altra banda, està molt contenta ja que la ciutat de Granollers accepta plenament el projecte del Xiprer i no només els granollerins pensen amb el centre, sinó que totes les rodalies els hi porten coses en cas de que els hi sobrin.

De cara a la societat, el projecte del Xiprer vol ser un punt de llum cap a una realitat diferent. Una de les seves finalitats és avisar que hi ha pobresa i malaltia i sensibilitzar les persones. La Mercè també destaca la iniciativa i suport que reben d'Amics del Xiprer, els quals faciliten i representen un punt molt fort pel funcionament del centre.

Respecte la gent que no està involucrada amb el projecte, hi ha mirades negatives i positives. Tot i això, a la Mercè li agrada remarcar per davant de tot la relació de vincle que uneix a cadascuna de les persones relacionades amb el Xiprer.

A més a més, per reflectir quant solidaris som a la nostra societat, la Mercè qualifica amb un 7-8 (sobre 10 punts) ja que encara que mai han demanat, mai els ha faltat de res.

El que la Mercè espera de la societat és un canvi de mirada, és a dir, de veure el món de la pobresa. La gent del centre no es cansa de repetir que la gent és més feliç quan dóna, perquè quan més dones, més reps; i en aquest fet coincideixen tots els voluntaris.

El missatge que es vol transmetre, i en particular als joves, és que hi ha moltes coses que et poden proporcionar felicitat amb pocs diners. Per tant, hem de descobrir quines són aquestes coses i potenciar-les. Hem de trobar allò que ens doni pau; hem de saber escoltar l'interior de les persones.

Per acabar, la Mercè ressalta la seva absoluta confiança amb la providència i la gratuïtat de Déu, perquè mai els ha faltat res que hagin necessitat. Creu que cadascú propicia el que desitja. El Xiprer és com una família que camina unida cap a la tendresa, acceptació i estimació i que a més a més, sap perdonar, a fi de poder gaudir d'una vida serena i tranquil·la. És un projecte molt espiritual, que es fa des del fons del cor.

4.3.2. Model entrevistes voluntaris

1. Quans voluntaris sou treballant al Xiprer actualment?
2. D'entre quines edats?
3. Com vas conèixer El Xiprer? I quan temps fa que ets voluntari/a?
4. Quin horari fas?
5. A què et dediques fora del centre?
6. Quin es el motiu pel qual vas decidir participar en aquest projecte solidari? I què és el que et motiva a seguir venint?
7. Què has après del Xiprer?
8. De quina manera ha influït en la teva vida estar vinculat a aquest projecte?
9. Quin és l'aspecte que més admires de la feina que fas?
10. Què creus que es podria fer per millorar el Xiprer?
11. Si haguessis de definir la teva feina en una paraula o frase, quina seria la més oportuna?
12. Tens algun record molt bo per explicar? I una experiència molt dura?

4.3.3. Entrevistes voluntaris

1. Quans voluntaris sou treballant al Xiprer actualment?

Actualment, al Xiprer hi treballen entre 140 i 150 voluntaris aproximadament.

2. D'entre quines edats?

Els voluntaris que hi treballen durant tot l'any tenen entre 55 i 92 anys, tot i que a l'estiu també hi col·laboren persones més joves, fins i tot menors d'edat.

Isabel (cuina) :

3. Com vas conèixer El Xiprer? I quan temps fa que ets voluntari/a?

El vaig conèixer per mitjà de la Mercè Riera ja que som amigues des de fa molt temps. Tant bon punt es va iniciar el projecte, vaig començar a treballar al Xiprer com a voluntària a la cuina. D'això ja fa 13 anys.

4. Quin horari fas?

Tots els dilluns de 9 hores del matí a 16.30 hores del migdia.

5. A què et dediques fora del centre?

Estic jubilada; només em dedico a cuidar de la família i de la casa.

6. Quin es el motiu pel qual vas decidir participar en aquest projecte solidari? I què és el que et motiva a seguir venint?

Vaig decidir col·laborar amb el Xiprer ja que anteriorment estava treballant a l'associació malalts d'alzheimer i sempre he tingut la vocació d'ajudar a tots aquells que ho necessiten.

7. Què has après del Xiprer?

He après moltes coses, com per exemple: ser més comprensiva amb els altres, no enfadar-me per qualsevol cosa i donar valor a tot el que tinc i m'envolta.

8. De quina manera ha influït en la teva vida està vinculat a aquest projecte?

En què tots els valors que he après del Xiprer els he anat aplicant a la meva vida diària i els he transmès als familiars i amics; sobretot, valoro molt més la vida que porto.

9. Quin és l'aspecte que més admires de la feina que fas?

El fet de poder repartir menjar a totes les persones que venen cada dia al menjador del centre, parlar amb elles i escoltar-les. Crear vincles d'afecte entre tots els que formen part de la gran família del Xiprer.

10. Què creus que es podria fer per millorar el Xiprer?

Penso que a vegades s'hauria de ser més exigent i estricte amb aquells que es refugien al centre i no fan res per canviar la seva qualitat de vida perquè veuen que el Xiprer els hi donarà tot el que necessitin sempre que ho vulguin.

11. Si haguessis de definir la teva feina en una paraula o frase, quina seria la més oportuna?

Solidaritat.

12. Tens algun record molt bo per explicar? I una experiència molt dura?

Sí. Dues de les millors experiències al Xiprer han estat la festa per immigrants i el Carnestoltes. La primera consistia a reunir-se a la Porxada amb moltes persones immigrants a les que els hi repartíem el

sopar en un ambient decorat amb espelmes. A la segona festa ens vam disfressar i vam repartir xocolata a tothom que ho desitjava.

D'altra banda, els moments més durs de la casa han estat la pèrdua tant d'usuaris com de voluntaris.

Consuelo (cuina) :

1. Com vas conèixer El Xiprer? I quan temps fa que ets voluntari/a?

El vaig conèixer gràcies a la conferència que va fer la germana Lúdia durant la presentació del llibre que va escriure sobre el centre titulat "El Xiprer". A més, un voluntari i amic meu també me n'havia parlat. Fa 10 anys que sóc voluntària a la cuina.

2. Quin horari fas?

Hi vaig els dilluns i començo a treballar a les 9 del matí fins les 16.30 del migdia.

3. A què et dediques fora del centre?

Només em dedico a la casa i a la família com he fet sempre.

4. Quin és el motiu pel qual vas decidir participar en aquest projecte solidari? I què és el que et motiva a seguir venint?

Perquè em vaig mudar a Cardedeu però tenia totes les amistats a Granollers i com que no volia perdre el contacte amb aquesta ciutat vaig pensar que hi havia de fer alguna cosa. A més a més, després de la presentació del llibre, el meu marit i jo ens vam acabar de decidir i vam començar a treballar els dilluns, ell al magatzem i jo a la cuina. Em motiva el fet d'haver canviat de vida i de sentir-m'hi tant bé.

5. Què has après del Xiprer?

He après a ser més humana, a col·laborar més amb la gent, a escoltar les històries dels usuaris,... en definitiva, a ser més solidària.

6. De quina manera ha influït en la teva vida està vinculat a aquest projecte?

He fet coses que mai hagués fet si no estigués treballant al Xiprer. Per exemple, fa uns dies em vaig trobar un noi africà assegut a prop del portal de casa meva. Instintivament, li vaig donar tot el que portava en el moneder en aquells moments i el vaig convidar a venir al Xiprer a esmorzar i a parlar amb nosaltres.

7. Quin és l'aspecte que més admires de la feina que fas?

El que més admiro és tot el conjunt de voluntaris del Xiprer que ens dediquem a la labor humanitària.

8. Què creus que es podria fer per millorar el Xiprer?

Es podria rebre més ajuda de la gent més poderosa i que viuen molt millor.

9. Si haguessis de definir la teva feina en una paraula o frase, quina seria la més oportuna?

Comprensió, solidaritat i treball en equip.

10. Tens algun record molt bo per explicar? I una experiència molt dura?

Els record més bo és el fet de parlar amb els usuaris, fer bromes, l'intercanvi de somriures, les mostres de carinyo i compartir estones amb els voluntaris. Em va quedar marcat el que em va dir un dia un usuari del matí: *"Si no fuera por esas manos, qué sería de nosotros? Gracias."*

Les experiències més dures han estat la pèrdua de les persones involucrades amb el Xiprer.

Isabel Rodriguez (cuina) :

1. Com vas conèixer El Xiprer? I quan temps fa que ets voluntari/a?

El vaig conèixer per mitjà de la Teresa, una noia que em fa teràpia. Visc a Badalona i fins aleshores, no n'havia sentit a parlar mai. Sóc voluntària des de fa un mes aproximadament.

2. Quin horari fas?

Hi vaig cada dimecres. Començo a treballar a la cuina a les 10.30 del matí i acabo a les 15.00 del migdia, excepte els dies que m'he quedat a dinar que marxo a les 16.00.

3. A què et dediques fora del centre?

A cuidar de la casa i dels meus fills ja que és al que m'he dedicat fins ara.

4. Quin és el motiu pel qual vas decidir participar en aquest projecte solidari? I què és el que et motiva a seguir venint?

Vaig decidir participar en el projecte del Xiprer perquè no em trobava bé; pateixo una depressió i molts matins em llevo sense ganes de fer res, molt desanimada. Fa un temps que visito a una terapeuta i va ser ella qui em va recomanar treballar com a voluntària per omplir-me personalment.

Cada vegada que surto al menjador per repartir el dinar que preparem els de la cuina em sento molt feliç; les persones que esperen el menjar i ens ho agraeixen em fan sentir realment útil.

5. Què has après del Xiprer?

Majoritàriament, he après a ser més bona persona.

6. De quina manera ha influït en la teva vida està vinculat a aquest projecte?

Gràcies a col·laborar amb el Xiprer, tinc la motivació d'anar-hi cada dimecres.

7. Quin és l'aspecte que més admires de la feina que fas?

Admiro molt a tot el grup de voluntaris perquè són molt generosos i el que més m'agrada del dia és el moment en què tots els usuaris estan asseguts a taula, és el més bonic de tots.

8. Què creus que es podria fer per millorar el Xiprer?

No crec que s'hagi de millorar res, tot està molt bé.

9. Si haguessis de definir la teva feina en una paraula o frase, quina seria la més oportuna?

Solidària.

10. Tens algun record molt bo per explicar? I una experiència molt dura?

No.

Jaume Perelló Flo (magatzem) :

1. Com vas conèixer El Xiprer? I quan temps fa que ets voluntari/a?

Vaig conèixer el Xiprer a través d'un amic que hi treballava com a voluntari i em va incitar a anar-hi.

Fa uns 4 o 5 mesos aproximadament.

2. Quin horari fas?

Els dimecres vinc a les 9.15 del matí, després de deixar la meva dona al centre clínic Sant Jordi ja que pateix alzheimer i, normalment, marxo a les dues del migdia. També vinc els divendres a la mateixa hora tot i que plego a la una perquè he d'anar a recollir abans la meva dona del centre. A més, vinc tots els dilluns que puc i si les circumstàncies de casa m'ho permeten.

3. A què et dediques fora del centre?

Estic jubilat però anteriorment treballava com a responsable de grup de compres de la *Nissan*. Sóc col·leccionista, cosa que em permet guanyar alguns diners de més.

4. Quin és el motiu pel qual vas decidir participar en aquest projecte solidari? I què és el que et motiva a seguir venint?

Tant bon punt vaig començar a treballar al Xiprer vaig descobrir que relacionar-me amb els altres voluntaris era com una medicina per afrontar millor la situació que visc a casa. Apart d'això, la feina m'agrada.

Em motiva el sentir-me bé i el fet que participar amb aquest projecte m'aporta moltes coses positives i m'omple.

5. Què has après del Xiprer?

He après moltíssim; a donar poc a canvi de rebre molt.

6. De quina manera ha influït en la teva vida està vinculat a aquest projecte?

M'ha influït en tot. Concretament en la forma de viure ja que m'entrego a fer una feina que m'agrada a canvi de no rebre cap tipus de benefici material, només emocional.

7. Quin és l'aspecte que més admires de la feina que fas?

El que més admiro és la voluntat de tots els col·laboradors i el companyerisme que hi ha. Jo dono molt d'amor i a canvi, també en rebo molt.

8. Què creus que es podria fer per millorar el Xiprer?

El Xiprer funciona molt bé però crec que tot és millorable. Penso que fan falta voluntaris més joves perquè al magatzem, a vegades hi ha feines bastant feixugues.

9. Si haguessis de definir la teva feina en una paraula o frase, quina seria la més oportuna?

Enriquiment.

10. Tens algun record molt bo per explicar? I una experiència molt dura?

El record més bo és el dia a dia que vinc al Xiprer, contant també els dissabtes que fem festa, resem o sopem tots plegats.

No tinc cap experiència dura per explicar, sinó el contrari, tot són agraïments de ser estimat i de que vulguin que estigui al Xiprer.

Àlex Palacios Romero (magatzem) :

1. Com vas conèixer El Xiprer? I quan temps fa que ets voluntari/a?

El vaig conèixer quan uns amics dels meus pares que eren voluntaris ens van proposar col·laborar amb el centre. De seguida ho vaig veure com una oportunitat per fer constar en el currículum.

Fa 2 anys aproximadament.

2. Quin horari fas?

Hi vaig tots els dilluns i els dimecres de 9.00 hores del matí a 12.00 hores o 14.00 hores, en cas de que hi hagi molta feina.

3. A què et dediques fora del centre?

Estudio Integració Social a la Universitat de Vic.

4. Quin és el motiu pel qual vas decidir participar en aquest projecte solidari? I què és el que et motiva a seguir venint?

Vaig decidir participar-hi per oferir possibilitats de vida a les persones necessitades perquè penso que tothom és igual i que tothom ha de tenir les mateixes oportunitats.

Em motiva el fet d'haver conegut gent i d'haver fet noves relacions d'amistats. A més, el Xiprer també m'ha ajudat a espavilar-me.

5. Què has après del Xiprer?

He après ha valorar molt més les coses i a no pensar només en un mateix, és a dir, a no ser egoista.

6. De quina manera ha influït en la teva vida està vinculat a aquest projecte?

Considero que sóc molt més persona que abans perquè he après a valorar el meu entorn i he ofert una part de la meva vida als demés.

7. Quin és l'aspecte que més admires de la feina que fas?

El que més admiro és fer la feina ben feta i cada dia poder fer-la millor.

8. Què creus que es podria fer per millorar el Xiprer?

Mica en mica es pot anar millorant si tots hi posem de la nostre part i sobretot, si ho fem amb el cor. D'aquesta manera, el Xiprer pot anar creixent i fins i tot, funcionar millor

9. Si haguessis de definir la teva feina en una paraula o frase, quina seria la més oportuna?

Espectacular.

10. Tens algun record molt bo per explicar? I una experiència molt dura?

No.

No.

4.4. Conclusions entrevistes voluntaris

El nombre de voluntaris que treballa al Xiprer ha anat augmentant al llarg dels anys fins arribar a la xifra de 140 a 150 persones, actualment. La gran majoria tenen entre 55 i 92 anys perquè es tracta de gent jubilada o que no ha treballat mai, i que s'hi poden dedicar tot l'any. No obstant, durant el mes de juliol també hi col·laboren estudiants, encara que el nombre és molt baix. Tothom comença a treballar-hi perquè n'ha sentit a parlar molt bé i té ganes d'ajudar en la feina del Xiprer, perquè necessiten canviar la seva vida per diferents motius personals, perquè tenen curiositat, ganes de provar-ho i temps; i tothom s'hi queda perquè es sent realment molt bé. El tema dels diners no és un problema, al contrari, tot l'esforç aportat queda recompensat amb l'amor i l'afecte que es rep. És curiós que gent tant diferent posada en un mateix projecte no xoqui constantment, però com que tothom es mou pel mateix, l'acceptació i el companyarisme són essencials i neixen de les pròpies persones. Tots els voluntaris han après

moltes coses del Xiprer que s'han vist reflectides a les seves vides. Ells mateixos diuen que són més solidaris, que valoren molt més tot el que els envolta i el que és més important, han après ha entregar-se completament als altres, per donar poc a canvi de rebre molt. Col·laborar amb aquest projecte solidari et mostra la part més dura de les condicions de vida d'algunes persones i t'ensenya quines són les coses realment importants de la vida, que moltes vegades dins de la societat en la que vivim es poden oblidar i cal remarcar. Tot el cos de voluntaris admira moltíssim a cadascun dels seus companys i la feina que es fa, igual que l'harmonia del centre. Però també troben a faltar ajuda de més gent com els joves o els més poderosos.

Gràcies a haver treballat durant un mes al Xiprer, me n'adono que dintre de totes les virtuts i defectes que tenim, som humans. Les persones saben perdonar les equivocacions dels altres, com per exemple, el fet d'haver caigut en l'alcoholisme o les drogues, i sense cap mena d'interès, els ajuden a portar una vida millor. I és més, els voluntaris se senten agraïts de poder-ho fer perquè principalment són ells els que emocionalment s'omplen moltíssim.

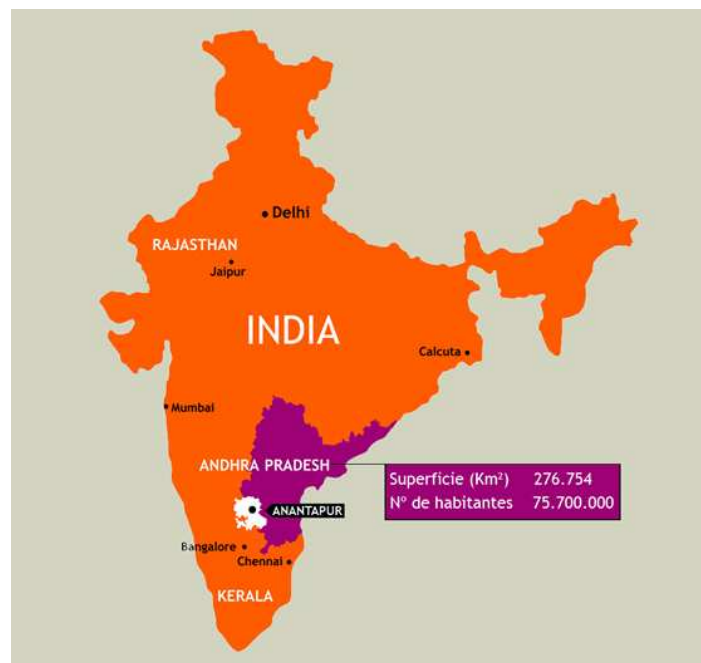
El Xiprer és molt més que un centre d'acollida, és un grup de persones unides per la mateixa voluntat d'oferir una part d'elles als qui la necessiten, i que han aconseguit formar una família cada vegada més gran on la pau i l'amor són el que guien cadascun dels seus actes.

5. ONG Vicenç Ferrer

5.1. Part teòrica

5.1.1. Què és?

La Fundació Vicenç Ferrer és una ONG compromesa amb el desenvolupament d'Anantapur, un territori que pertany a l'Estat d'Andhra Pradesh i que és un dels més necessitats de l'Índia. El seu equip treballa des d'Espanya i l'Índia, a fi de millorar les condicions de vida de les comunitats hindús més discriminades.

Mapa de l'Índia, ubicació d'Andhra Pradesh

5.1.2. Qui la forma?

Els fundadors d'aquest projecte són Vicenç Ferrer (1920 – 2009), un home d'acció que atacava la pobresa sense dilació, i l'Anna Perry (1947), una periodista que va conèixer Vicenç Ferrer el 1968 durant una entrevista i amb qui posteriorment es va casar. De seguida es van unir pel mateix compromís de lluita per a la defensa dels més pobres i el desig de construir una societat més justa i humanitària. Posteriorment, es van instal·lar a Anantapur i van crear la Fundació Vicenç Ferrer.

5.1.3. Petita biografia de Vicenç Ferrer (Barcelona, 9 d'abril del 1920 – Anantapur, 19 de juny del 2009)

De molt jove, Vicenç Ferrer entra a formar part de la Companyia de Jesús amb la il·lusió de complir la seva vocació: ajudar als altres.

El 1952, s'estableix a Mumbai (Índia) com a missioner jesuïta per completar la seva formació espiritual. Des de llavors, dedicarà la seva vida a eradicar el patiment de les persones més pobres del país. Malauradament, un grup de persones dels sectors dirigents s'oposen a la seva labor i el 1968 aconseguixen expulsar-lo del país. Però tres mesos després, amb l'ajuda de la primera ministra índia Indira Gandhi, Vicenç s'instal·la a Anantapur per continuar amb la seva lluita i vocació d'ajudar a les persones més desfavorides.

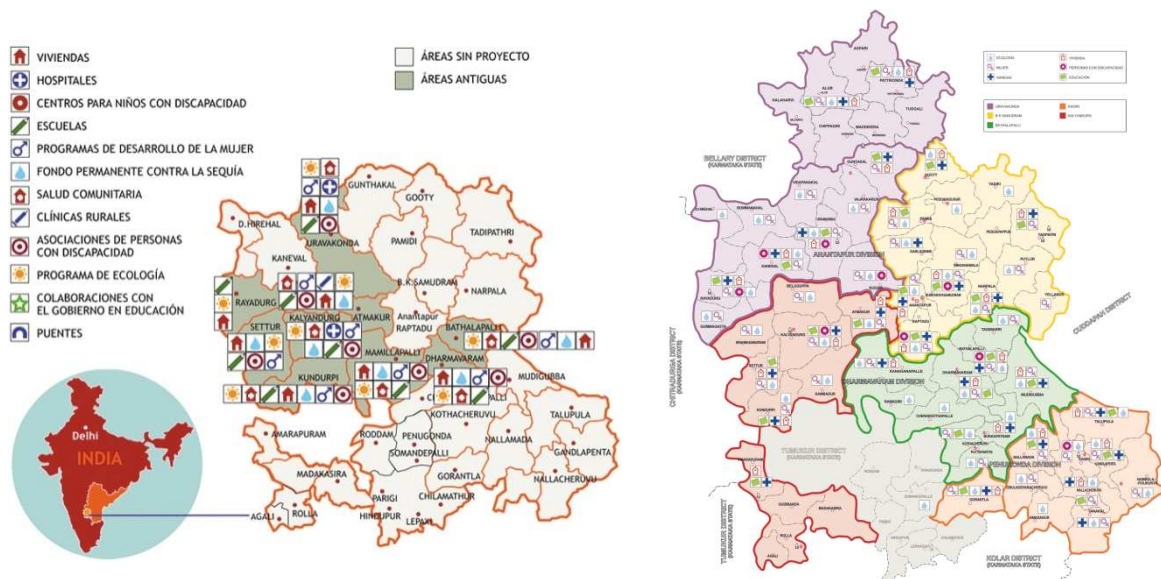
El 1970, deixa la Companyia de Jesús i crea junt amb la seva esposa, Anne Perry, la Fundació Vicenç Ferrer.

1.1.1. Constitució i projectes

Aquesta organització humanista es va crear a l'Índia el 1969 per solucionar molts dels problemes d' Anantapur i, des de llavors, ha esdevingut una associació forta, respectuosa i transformadora de la regió. L'equip està compost per 2.200 persones, que executen el programa de desenvolupament a 2.604 pobles, afavorint, d'aquesta manera, a més de 2 milions i mig de persones. En un principi, l'equip va posar en funcionament projectes ecològics que assegurassin els conreus dels camperols pobres, va construir centres nutritius per alimentar les comunitats més necessitades, nous habitatges i un edifici per atendre les persones leproses. Més tard, va iniciar nous projectes en les àrees d' educació, sanitat, desenvolupament de

les dones i defensa dels drets de les persones amb discapacitat respectant, en tot moment, els valors i les tradicions dels habitants d' Anantapur.

D'altra banda, la primera oficina a Espanya es va obrir el 1996 per garantir uns ingressos estables que donessin continuïtat als treballs a l'Índia. El projecte establert és el de sensibilitzar i conscienciar la població sobre la necessitat de contribuir per Anantapur a través de conferències, parlades a escoles , exposicions i stands. Actualment, l' ONG compte amb una oficina central a Barcelona, set delegacions pel territori nacional i un gran nombre de voluntaris i representants.

Mapa dels projectes 1996

Mapa dels projectes 2009

5.1.4. Qui són les persones beneficiàries?

La societat de l'Índia s'organitza entorn un sistema jerarquitzat de castes lligat a la religió hindú que determina l' estatus de cadascú. La Fundació treballa per eradicar la pobresa a les comunitats més desfavorides, que són: els *dàlits* o intocables, un grup marginat encarregat de realitzar els treballs més servils i humiliants de la societat; els grups tribals i *backward castes*, gent molt humil que pateix una situació de marginalitat i pobresa; i les tribus *chenchu*, ocupen els boscos centrals d' Andhra Pradesh i registren els índex de pobresa més grans de l'Estat.

5.1.5. Finançament

L'origen dels recursos es divideix en cinc apartats que representen determinats tant per cents: particulars (78'64%), ingressos financers i

altres (0'01%), vendes Col·laboració Activa i altres (1'44%), Institucions públiques (13'07%) i Empreses (6'85%). Pel que fa a les donacions de particulars, un 85'03% prové d'apadrinaments, un 12'21 de donacions i llegats i un 2'76% de Dona a Dona. Finalment, el tipus d'origen correspon un 86'93% a privat i un 13'07% a públic.

Aquestes dades ens demostren que la major part dels recursos de la Fundació Vicenç Ferrer procedeixen de fons privats, cosa que confirma la vocació d'organització independent.

5.2. Un dia a l'Índia

Per Aritz Llort

A les 5,45 h: em llevo.

De 6,00 ha 8,00 h: començo l'entrenament amb 15 nenes que les estem preparant per anar d'aquí a 4 anys als "Special Olympics".

De 8,30 h a 8,30 h: esmorzo, o bé a la cantina amb la resta de gent del campus (indis), o bé a casa. Depèn de la pressa que tingui, tot i que normalment ho faig a la cantina.

A les 8,30 h: vaig a buscar el bus per anar a alguna escola (de nens sords, cecs o amb paràlisi cerebral) i veure com fa la classe el professor que nosaltres mateixos hem contractat. El poble al que vaig pot ser que estigui a mitja hora, a 10 minuts o a una hora i mitja de camí. Depèn del dia. Quan arribo, normalment el professor està fent classe i jo el miro, el corregeixo i li explico coses per millorar les classes.

A la 1,30 h (aproximadament): dinem a l'escola on ens trobem aquell dia.

Després de dinar, o tornem a fer classe, o depèn de lo lluny que estigui aquell dia, marxo cap a casa altra vegada.

De 17,00 h a 19 h: fem la sessió d'entrenament de tarda.

A partir de les 19,00h: tinc temps lliure fins el dia següent a les 6h.

Això és més o menys un dia meu a la fundació. Després hi ha diferents dies. Hi ha dies d'oficina que no vaig als centres i dies de festa (els diumenges).

Els nens viuen a les escoles. Tenen classes i habitacions on dormen tots plegats. La última setmana de cada més, els nens (la majoria, però no tots, depèn de la situació familiar) se'n van a casa amb la seva família.

Els voluntaris vivim en un, o en diferents campus distribuïts per diferents pobles. Depèn del teu lloc de treball vius en un campus o en un altre. El campus principal és on hi ha més gent i és com una espècie de càmping amb casetes i oficines. És un recinte tancat i amb vigilància.

En quant al menjar tenim una cantina on es fa menjar per a tothom. T'apuntes en una llista i et donen de menjar. El menjar sempre és arròs i diferents tipus de salses. Un dia a la setmana pollastre, alguna verdura fregida, fruita i poca cosa més. Molt monòton i avorrit.

5.3. Entrevistes

5.3.1. Entrevista Amandador

La història de l'ONG explicada per boca d'un intocable.

L' Amandador va ser el primer nen indi apadrinat per Vicenç Ferrer. Va passar tota la seva infància a Anantapur exposat a les condicions de vida de qualsevol nen de l'Índia i veient els progressos de la seva població, gràcies a l'ajuda i esforç de Vicenç Ferrer. Ara treballa en el projecte de desenvolupament de l'ONG i visita molt sovint la seu de Barcelona.

Com ja sabem, Vicenç Ferrer era un jesuïta a qui van destinar a l'Índia, i en aquell moment va començar la seva vocació i estimació pel país. El seu somni era ajudar a eradicar la pobresa a llarg termini i convertir una societat més humanitària. Per aquest motiu, l'any 1969 es va instal·lar a Anantapur, una zona molt àrida i seca, i va fundar el seu major projecte: l'ONG Vicenç Ferrer. L'any 1996 la Fundació començava a funcionar també des d'Espanya. Aquesta ONG havia de ser transparent en totes les seves activitats i cada vegada arribar més enllà, amb la col·laboració del major nombre de gent possible.

Tot i que les intensions de Vicenç Ferrer eren bones des d'un inici, la població índia no el va rebre massa bé ja que desconfiaven de la seva persona. Amandador reconeix que va suposar una tasca feixuga fer entendre a la població cadascun dels valors de l'ONG, ja que tenien formes de pensament molt diferents. No obstant, amb el pas del temps es van adonar que Vicenç Ferrer estava allà per ajudar-los i mica en mica es va anar guanyant el cor de la gent. Actualment, Vicens Ferrer és com un Déu a l'Índia.

L'ONG s'ha fet molt gran i porta més de quaranta anys demostrant el seu suport a la població índia i generant una gran confiança entre els dos països (Índia i Espanya).

El treball de la Fundació Vicens Ferrer es divideix en sis projectes, que són: l'educació, la sanitat, els discapacitats, l'ecologia, les dones i la construcció; i els seus màxims valors són exaltar els drets de cada individu, sobretot, els de les castes dels intocables, que tradicionalment han estat privats de tot.

Les tradicions i cultura índies tenen arrels molt antigues i condicionen gran part del pensament i comportament de la població. És una qüestió, igual que la religió, en què la ONG no intervé, encara que si que els aconsella. Per exemple, defensen els matrimonis per amor davant dels matrimonis per conveniència tot i que l'última paraula sempre la té cada família en particular.

Hi ha 2.200 persones treballant per la fundació. Cadascun dels sis projectes forma un departament diferent i està regit per un màxim dirigent d'origen indi, més els treballadors nadius i els voluntaris espanyols.

L'edifici de control es troba a Anantapur, però les seves activitats arriben fins a 2.640 pobles en un radi de 2.000 km. La població índia es mostra molt agraïda i el que és més important, té una voluntat de canvi que implica a tota la societat a treballar unida. Els canvis es produeixen de manera lenta, però gràcies a tants anys de dedicació, ara per ara, la població disposa de molts avenços que ni tan sols s'hagués imaginat en un principi. Per exemple, les persones amb discapacitats saben ser independents, hi ha menys discriminacions, tota la població s'ajuda més, els nens intocables van

a l'escola i també hi ha hagut petits canvis en la forma de pensar i fer les coses.

La publicitat, majoritàriament, es fa de boca en boca i és molt necessària a l'hora de motivar els voluntaris a col·laborar. Per això, l'ONG convida a diferents persones a visitar els projectes de l'Índia, entre les quals, també hi ha periodistes que fan documentals de manera gratuïta (l'ONG no es deixa els diners en publicitat, tot es fa voluntàriament). Hi ha diverses maneres de contribuir a la Fundació: es poden fer donacions des d'Espanya, com és el cas dels apadrinaments; o anar fins a Anantapur i tractar directament amb la població d'allà, com el que hi va per fer un projecte amb nens discapacitats.

Cada any hi ha suficients voluntaris pel bon funcionament de cada projecte. D'una banda, aquells que volen viatjar fins a l'Índia per visitar l'ONG només cal que especifiquin la durada de la seva estància. De l'altra, els col·laboradors que hi van per desenvolupar una feina determinada, cal que tinguin una qualificació tècnica, que si estiguin un mínim de tres mesos i que sàpiguen l'anglès. La relació entre els indis i els col·laboradors és molt bona; els primers sempre respecten els estrangers perquè saben que la seva intenció és ajudar i ensenyar-los coses noves. Malgrat la crisi, segueix havent-hi col·laboradors que donen suport a la ONG, i a més, hi ha noves incorporacions cada any. Aquest fet ens indica que la població espanyola és molt solidària, sobretot Catalunya, i Amandador la va qualificar amb un 9 sobre 10 punts.

Les fonts d'apadrinaments és d'on es reben més diners, tot i això, és imprescindible tenir present la importància de cada secció ja que totes van lligades entre elles i són igual de necessàries.

Els treballadors de l'ONG veuen factible aquest programa de desenvolupament en altres països del tercer món tot i que de moment no s'ho han plantejat. Si més no, si que han pensat en demanar ajuda a altres països i no valdre's només dels recursos de la mateixa Índia o Espanya. Amandador creu que la gent que no està involucrada amb el projecte en té bones impressions perquè és conscient de que els ciutadans en parlen bé, sobretot, de Vicenç Ferrer.

La màxima conclusió que treu Amandador d'aquest projecte és el fet que l'home neix a la Terra amb un deure: ajudar als altres. Diu que això no s'ha d'oblidar, sinó que s'ha de mirar cap endavant i lluitar contra la pobresa. Per aquest motiu, és essencial col·laborar amb les ONG. També destaca que actualment la societat espanyola és molt materialista i per això una de les finalitats que té l'ONG Vicenç Ferrer es involucrar els espanyols amb el seu projecte per solidaritzar-los i inculcar-los els valors realment importants d'aquesta vida.

Per acabar, Amandador assegura que hi ha hagut un gran canvi en la societat índia, però que majoritàriament s'ha percebut en les coses materials (com per exemple, amb la manera de vestir que es cada cop més occidental), i que ha estat molt menor en les formes de pensament i costums. Actualment la població de l'Índia és més tolerant, valoren els drets de les persones, reben educació i suport, però segueixen partint de bases ideològiques molt desfasades i fermament arrelades. Amandador creu que primer s'ha de donar un canvi en la persona i després en el país, per aquesta raó, pensa que el camí serà llarg però confia en què en un futur hi haurà hagut una modificació significativa en la mentalitat dels indis.

5.3.2. Model entrevistes col·laboradors ONG

1. Quanta gent està involucrada amb el projecte de desenvolupament de l'Índia?
2. D'entre quines edats?
3. Com vas conèixer la ONG Vicenç Ferrer? Quan temps fa que hi col·labores? I com hi col·labores?
4. Què és el que et va moure a participar-hi?
5. A què et dediques professionalment?
6. De quina manera has ajudat a l'Índia? Expliquem-ho tot si us plau.
7. Com et senties abans d'anar-hi? I com et senties després?
8. Què has après d'aquest projecte?
9. Què és el que més admires del treball que feu?
10. Quina relació has tingut i tens amb els demés voluntaris i caps del projecte?
11. Com ha canviat la teva vida després de l'estada a l'Índia?

12. Tens planejat tornar-hi? Seguiràs en contacte amb la ONG o la població de l'Índia?
13. Creus que es podria millorar en algun aspecte la ONG?
14. Quina és l'experiència més bona que t'emportes? I quina la més dura?
15. Si haguessis de definir la vostra labor a l'Índia amb una paraula o frase, quina creus que seria la més oportuna?

5.3.2. Entrevistes col·laboradors ONG

Jordi Ribó (mitjana edat)

1. Com vas conèixer la ONG Vicenç Ferrer? Quan temps fa que hi col·labores? I com hi col·labores?

Des de fa molts anys que n'he sentit a parlar perquè és una ONG molt popular i també perquè conec a diverses famílies que han fet adopcions per mitjà d'aquesta organització.

Fa un any i mig aproximadament que vaig estar tres setmanes a Anantapur per realitzar un documental titulat "*Esperando un milagro*". Aquest projecte consistia a explicar la història dels dàlits per fer-ne propaganda i donar-la a conèixer al nostre país.

2. Què és el que et va moure a participar-hi?

El fet que sempre he col·laborat i he fet treballs per associacions d'ajuda com el Nexa (fundació de paralítics mentals) i el Xiprer. També perquè porto molts anys vinculat amb Càritas, Mans Unides,... i tinc aquesta vocació.

3. A què et dediques professionalment?

Sóc fotògraf professional.

4. De quina manera has ajudat a l'Índia? Expliquem-ho tot si us plau.

He ajudat a l'Índia a través de l'art, la creativitat i l'optimisme que és el que sé fer millor. D'una banda, vaig començar a treballar amb un equip de direcció en un documental que es va emetre a Barcelona. De l'altra, vaig

preparar tallers de fotografia pels nens d'Anantapur. I per finalitzar, vaig fer una exposició fotogràfica a Barcelona que vaig titular *Retrats d'Anantapur*.

5. Com et senties abans d'anar-hi? I com et senties després?

Sóc un apassionat del viatge, i com que durant la meua carrera professional he fet molts treballs en llocs similars per l'extrema pobresa, podríem dir que és una cosa rutinària per a mi, que ja hi estic acostumat i se el que m'espera. Per tant, abans d'anar-hi estava estressat però molt preparat i ple d'optimisme perquè considero que l'actitud és fonamental per fer aquests tipus de viatge.

Després de la meua estada a Anantapur, sentia enyorança per no haver-hi estat més temps, però ho veia com una experiència més i em quedava amb el record de les coneixences noves i tot el viscut.

6. Què has après d'aquest projecte?

Aquest viatge ha sigut una reflexió personal on he après a compartir i a valorar tot el que tenim a cada moment com el menjar, la família, els amics, els diners, la higiene... igual que les petites coses ja que ells no tenen absolutament res. També m'he adonat que a vegades ens queixem per tonteries.

Ha sigut una experiència que m'ha ensenyat que si dones una mica, reps molt.

7. Què és el que més admires del treball que feu?

El que més admiro és la gent que aplica el seu potencial d'intel·ligència per ajudar als altres, començant per Vicenç Ferrer.

8. Quina relació has tingut i tens amb els demés voluntaris i caps del projecte?

Molt bona perquè sóc una persona oberta que no tinc problemes alhora de relacionar-me. M'encanta fer riure i transmetre bon rotllo en tot moment.

9. Com ha canviat la teva vida després de l'estada a l'Índia?

No ha canviat perquè estic treballant constantment en projectes del mateix estil i forma part de la costum.

10. Tens planejat tornar-hi? Seguiràs en contacte amb la ONG o la població de l'Índia?

No tinc planejat tornar-hi ja que m'agrada anar variant i començar nous projectes. De moment no seguiré en contacte amb la ONG perquè el meu treball allà ja ha acabat tot i que m'agrada deixar sempre les portes obertes.

11. Creus que es podria millorar en algun aspecte la ONG?

No, tot està impecable. La organització és de 10 i tot funciona a la perfecció.

12. Quina és l'experiència més bona que t'emportes? I quina la més dura?

L'experiència més bona és veure que els dàlits tenen una esperança per sortir-se'n .

La més dura és el fet que la gent hagi de lluitar a cada moment per sobreviure a causa de les pèssimes condicions de vida del seu país com el clima, menjar, austeritat, falta d'afecte...

13. Si haguessis de definir la vostra labor a l'Índia amb una paraula o frase, quina creus que seria la més oportuna?

Treballar i lluitar perquè les persones tinguin el suficient per poder viure dignament.

Mercè Navarro (de tercera edat)

1. Com vas conèixer la ONG Vicenç Ferrer? Quan temps fa que hi col·labores? I com hi col·labores?

Des de ben jove que he estat involucrada amb el món de les ONG, i com que aquesta és una de les més rellevants, fa molt temps que en sé l'existència.

Fa uns 10 anys aproximadament, amb algunes pauses entremig, que participo en el projecte de desenvolupament integral de l'Índia de Vicenç Ferrer. Concretament, ajudo econòmicament a dues dones a partir del programa "dona a dona".

2. Què és el que et va moure a participar-hi?

El motiu és ben senzill: volia posar un gra de sorra a aquest projecte tant meravellós.

3. A què et dediques professionalment?

Estic jubilada i anteriorment treballava de consellera de vendes de cosmètica.

4. De quina manera has ajudat a l'Índia? Expliquem-ho tot si us plau.

Des d'un principi, vaig decidir col·laborar amb "dona a dona" ja que les dones índies estan molt discriminades i penso que si les ajudem a tenir un cert poder propi, poden contribuir en gran part a aixecar i desenvolupar el país. Aquest programa consisteix en estalviar 9 euros mensuals per ser enviats a un grup de dones de l'Índia. Com agraïment, elles t'envien fotos seves i t'expliquen els seus progressos.

Però aquest any m'he vist amb forces per anar fins Anantapur i la meva ajuda ha estat molt diferent. He visitat les dones, he escoltat les seves històries, les he consolat i els he fet passar molt bones estones ballant amb elles.

5. Com et senties abans d'anar-hi? I com et senties després?

Abans d'anar-hi, estava segura que seria una gran experiència però em notava una mica nerviosa perquè no sabia ben bé el que em trobaria. No obstant, després del viatge, he tornat plena d'amor per haver viscut aquest projecte que m'ha proporcionat records inoblidables.

6. Què has après d'aquest projecte?

Principalment, col·laborar amb la ONG, m'ha ensenyat que no s'ha de donar el peix, sinó la canya. També m'ha servit per adonar-me que hi ha molta més gent bona de la que ens pensem, disposada a treballar desinteressadament pels altres amb naturalitat i vocació. A més, com que estem constantment influenciats pel món materialista en el que vivim, penso que valdria la pena que tothom participés en projectes com aquest perquè et fan canviar totalment la manera de veure i apreciar les coses.

7. Què és el que més admires del treball que feu?

No hi ha res en concret que admiri per sobre de les altres coses; tot el conjunt que forma la ONG val moltíssim la pena, com per exemple: els hospitals, les escoles,... Vicenç Ferrer era un home molt intel·ligent que va aconseguir crear una gran obra a l'Índia, que segueix en funcionament per ajudar a tota una població a ser autosuficient.

8. Quina relació has tingut i tens amb els demés voluntaris i caps del projecte?

Durant la meva estada a l'Índia, la relació que he tingut amb la resta de voluntaris ha sigut boníssima, tots semblàvem una gran família. Cadascú s'encarregava de fer diferents labors, però com que compartíem els mateixos sentiments, adaptar-se era ben fàcil.

Un cop aquí, seguim en contacte per mitjà del "facebook" i tots coincidim en el fet que volem tornar a Anantapur.

9. Com ha canviat la teva vida després de l'estada a l'Índia?

La veritat és que no ha canviat perquè des de fa molts anys que tinc aquestes idees solidàries ben interioritzades, però sí que m'ha servit per tornar a casa com nova.

10. Tens planejat tornar-hi? Seguiràs en contacte amb la ONG o la població de l'Índia?

Em faria molta il·lusió tornar-hi, però no ser si podré perquè penso que aquest tipus de viatge no és per gent de la meva edat. Tot i així, seguiré contribuint amb "dona a dona" i si em veig amb possibilitats, més endavant ajudaré a més dones.

11. Creus que es podria millorar en algun aspecte la ONG?

Crec que es podria millorar en el fet que la ONG intervingués més profundament en el tema de treure el dot que se'ls imposa a la família de les noies quan es casen, tot i que també sé que és difícil quan es vol actuar respectant la seva cultura i costums. No obstant, l'educació que reben les nenes a les escoles, les està conscienciant fins el punt que fan diferents espectacles on canten cançons en contra del tema del dot.

12. Quina és l'experiència més bona que t'emportes? I quina la més dura?

Com he dit anteriorment, la millor experiència ha sigut veure que els hi han donat la canya i no el peix; i que d'aquesta manera, tenen oportunitats per sortir de l'extrema pobresa.

L'experiència més dura ha estat la misèria, la brutícia i l'olor tant desagradable que desprenen.

13. Si haguessis de definir la vostra labor a l'Índia amb una paraula o frase, quina creus que seria la més oportuna?

Per amor a les altres persones.

Aritz Llort (jove)

1. Com vas conèixer la ONG Vicenç Ferrer? Quan temps fa que hi col·labores? I com hi col·labores?

La vaig conèixer ja fa molts anys quan amb els meus pares i el meu germà vam decidir apadrinar una nena. Aproximadament fa uns 10 anys que hi col·laboro mitjançant un pagament mensual.

Ara mateix he vingut a l'Índia a fer un projecte d'Educació Física per a nens discapacitats. Fa 3 mesos que estic aquí i hi estaré fins el desembre.

2. Què és el que et va moure a participar-hi?

A l'hora d'apadrinar la nena vaig pensar que era una bona causa, que els diners anaven a un bon fi i que era una ONG prou fiable per saber on anaven a parar els diners que jo invertia.

3. A què et dediques professionalment?

He estudiat Ciències de l'Activitat Física i l'Esport i actualment em dedico a l'educació.

4. De quina manera has ajudat a l'Índia? Expliquem-ho tot, si us plau.

Mmmm... Ajudar a l'Índia com a país no és exactament el que estic fent... però perquè no dir-ho així, estic intentat ajudar a alguna gent, alguns nens i nenes a que puguin tenir una millor vida en un futur.

En aquests moments estic portant dos projectes diferents a l'hora. El primer consisteix en preparar a 15 nenes de 12 a 16 anys per anar als Special Olympics (Olimpiades per a discapacitats psíquics) d'aquí a 4 anys. A aquestes nenes se les prepara per competir en la modalitat d'Atletisme. També se les ensenya l'ofici de costura perquè d'aquí a 4 anys puguin tenir una altra sortida que no sigui l'esport. La meva funció és planejar els entrenaments juntament amb un altre entrenador. Plantegem la manera de fer-los, les càrregues i quins mètodes seguir. A partir d'aquí, m'encarrego de les seves classes de "Tailoring", dels horaris, el material, el funcionament i de tota la organització. Les nenes entrenen 2 hores al matí, dues a la tarda i fan 3 hores de costura al dia.

El segon projecte consisteix en portar l'Educació Física a tots els centres que té la Fundació. La Fundació té 18 centres de nenes i nens cecs, sords i amb paràlisi cerebral. La meva tasca consisteix en formar els nous professors que hem aconseguit contractar i que siguin ells mateixos que facin les classes. A part de fer la formació als professors, també faig tota la organització dels centres, dels professors i de tot el material. També faig un procés de seguiment als 6 mestres contractats per veure que tot està bé i funciona correctament.

Aquests són els dos projectes que estic realitzant. He de dir que l'educació física a nens discapacitats és molt diferent a la dels nens sense discapacitat, ja que tots els exercicis i activitats són adaptats a les necessitats de cada nen o grup.

5. Com et senties abans d'anar-hi? I com et senties després?

Doncs la veritat és que no tenia molt clar si venir a l'Índia. Era una sensació rara. Una sensació de por però, alhora, em venia molt de gust. Era una oportunitat que feia molt temps que em rondava pel cap i que sempre havia volgut fer. Em vaig armar de valor i un dia vaig decidir que marxaria. Vaig comprar els bitllets i ja no hi va haver volta enrere...

Un cop aquí... tot canvia. La gent que t'envolta, la feina que fas, els nens, els professors, la feina... és una meravella. Deixes de tenir el sentiment de por i al cap d'uns dies ja et sents com a casa.

6. Què has après d'aquest projecte?

Doncs... he après molt, la veritat. Però principalment he après a tractar amb nens amb diferents discapacitats. A adaptar tot tipus d'exercicis a les seves circumstàncies i sobretot, he après a observar...a mirar i gaudir de la gran solidaritat que tenen els nens entre ells.

7. Què és el que més admires del treball que feu?

Doncs la veritat és que del meu treball no admiro gaire res. Admiro molt més als nens i nenes que s'esforcen, que volen aprendre, que intenten travessar la barrera de la discapacitat per millorar cada dia. Admiro aquell nen que només pot flexionar el braç 45 graus i que gràcies al seu esforç i la seva constància aconsegueix moure'l mig grau més en dues setmanes.

Admiro el nen que només amb la visió d'ombres va corrents a buscar alguna cosa que per ell sembla una cosa rodona (pilota) i li porta corrents al nen invident perquè pugui tocar-la i intentar passar la pilota als seus companys.

A ells són als que admiro per sobre de tot. Però no vull deixar d'admirar a totes les persones que treballen dia i nit amb ells. Sense ells res no seria possible.

8. Quina relació has tingut i tens amb la resta de voluntaris i caps del projecte?

La relació amb la resta de voluntaris és excel·lent. Moltes vegades comparteixes feina entre diferents voluntaris. Jo especialment he compartit l'experiència amb un company de Barcelona, en Marçal. Junts hem portat a terme el projecte de l'Educació Física als diferents centres. La nostra jornada laboral acaba generalment a les 18,30h i després et trobes amb la

resta de voluntaris que hi ha a la fundació per passar l'estona i per anar a sopar. Tot depèn del campus on visquis, on estigui situat i la quantitat de voluntaris que hi hagi.

Amb el cap de projecte tenim una relació molt bona. Ells són molt amables i cordials amb nosaltres. Es porten molt bé i intenten ajudar-nos amb totes les propostes que fem per millorar la situació.

9. Com ha canviat la teva vida després de l'estada a l'Índia?

Ufff... és una pregunta difícil... la vida no m'ha canviat gaire, perquè quan tornes a casa t'has d'adaptar a la societat on vius, al seu ritme, les seves costums i a la seva manera de fer les coses. Però tot i així sí que et quedes amb coses que marquen un abans i un després. Recuperes uns valors que probablement havies perdut o potser els passaves per alt; penses de manera diferent i tens en compte unes coses que abans de venir no tenia. La vida diària és la mateixa però aprens a valorar molt més el que tens, el que gastes i la manera de tractar la gent i les coses. Li dónes un valor i un sentit a la vida diferent al d'abans. I parlo de coses tant senzilles com no deixar menjar al plat, saludar educadament, respectar als altres, no deixar els llums encesos, ser solidaris..., petits gran detalls que poden fer la vida diferent.

10. Tens planejat tornar-hi? Seguiràs en contacte amb la ONG o la població de l'Índia?

Doncs ara mateix no m'he plantejat tornar. Ni a l'Índia ni a la Fundació. He estat molt content amb la meva tasca i amb la gent que m'he trobat pel camí però de moment no crec que torni, si més no, durant un temps. El contacte... la veritat és que espero no perdre'l, especialment amb els professors que al final els hi agafes carinyo i amb alguns dels voluntaris que més estima tinc.

11. Creus que es podria millorar en algun aspecte la ONG?

És una pregunta un pèl complicada... però sí! Com tot en aquesta vida, es pot millorar. Hi ha moltes coses que funcionen molt bé però hi ha d'altres que es poden millorar. Com tot, quan una cosa la coneixes superficialment, pot semblar flors i violes, però quan portes uns quants mesos en un lloc 24 hores al dia, comences a veure coses i a conèixer coses que probablement tu faries d'una altra manera... Ens entenem, no?. Vaja, que des de dins tot

es veu diferent que vist des de fóra. Però no puc deixar de dir que el que m'he trobat aquí és impressionant. La fundació porta 40 anys i ha fet una feina increïble. Quan arribes aquí i veus tot el que hi ha...al·lucines. De debò que és increïble tot el que han treballat i han fet per aquesta gent. És per treure's el barret.

12. Quina és l'experiència més bona que t'emportes? I quina la més dura?

Vols tocar fibra, eh? Doncs... la veritat és que l'experiència més bona que m'emporto és la de veure els nens i nenes tant solidaris entre ells. Donant-te tot el que tenen perquè tu estiguis a gust. És una meravella veure el seu somriure i és encara més espectacular veure com et venen a buscar corrents quan tu arribes i se't tiren a sobre abraçant-te tot dient-te "Namaste" (Hola). És una sensació que no et puc descriure amb paraules... només la pots entendre si l'has viscut alguna vegada.

I ara l'experiència més dura... és... és estar amb els teus nens, fent classe, jugant...veure com t'ho donen tot, com et fan cas i s'entreguen al màxim i llavors... és quan ve el moment més difícil. Llavors és quan ve la persona que cuida d'ells o la persona que s'encarrega del centre i et diu que aquella nena té tuberculosi. Se t'entelen els ulls, te la mires, et somriu i tu fas el cor fort perquè no se't caiguin les llàgrimes. I així amb diferents nens i nenes que els hi agafes molt de carinyo i et diuen que tenen alguna malaltia i no tindran gaire temps de vida, o se'ls hi complicarà molt. Un altre moment molt dur és quan et diuen que un d'un mes es morirà perquè se li ha de fer una operació i els pares no li poden pagar. És just? et preguntes. No sé respondre't... però és molt difícil i et dóna molt que pensar.

Lo millor és la grandesa de les persones i l'amor que et donen els nens.

13. Si haguessis de definir la vostra labor a l'Índia amb una paraula o frase, quina creus que seria la més oportuna?

Mmmm... Intentem aportar el nostre coneixement i l'experiència i millorar la vida amb els que treballem. Som un gra de sorra d'una gran muntanya.

5.4. Conclusions entrevistes col·laboradors

Són 2.200 les persones que col·laboren actualment amb l' ONG Vicenç Ferrer. Les seves edats són molt diverses, però sobretot, col·laboren aquells

que s'ho poden permetre econòmicament, per tant, la majoria es tracta de gent que forma part del món laboral o que cobra una jubilació.

Totes elles n'han sentit a parlar a causa de la seva bona fama i decideixen participar-hi perquè veuen que la Fundació és fiable, que tots els diners invertits van cap a un bon fi i tenen ganes de donar una mica de la seva part. Els voluntaris ajuden de diferents maneres; uns ho fan mitjançant pagues mensuals des de casa i els altres viatgen fins a la Fundació d' Anantapur per tractar directament amb la població índia. És molt important el fet que tothom hi va per fer i ensenyar una cosa que li agrada, de la qual n'és expert i està garantit que ho podrà fer de la millor manera. El grup de col·laboradors tenen diferents oficis però un mateix fi: ajudar a aquells que més ho necessiten i millorar les seves condicions de vida.

Abans d'anar a l'Índia, és inevitable tenir un neguit perquè és un país molt diferent. Però quan sents que vols ajudar, que vols complir amb aquesta labor, quan et compromets amb l' ONG, poses aquests valors per davant de tot i emprens el viatge. Després no te'n penedeixes, és una experiència única que t'aporta moltes més coses de les que t'haguessis pogut imaginar en un principi. L'afecte, el carinyo i l'amor són els ingredients fonamentals per seguir el dia a dia amb una motivació enorme. Ho fas perquè vols, perquè ho sents i perquè en gaudeixes, perquè en treus molt i perquè t'estimes el projecte i cadascuna de les parts que el forma, des dels diferents treballs fins les diferents persones.

Els sentiments juguen un paper molt important, les emocions, tot el que et fan viure. Les persones d'allà t'aporten moltíssim, són molt agraïdes i també tenen la voluntat d'aprendre. Amor, amor, amor,... es dona amor i es rep molt amor i tot es fa per amor a la vida i a les persones.

La relació amb la resta de gent és molt bona, tots van a una i es respecten entre ells. A més, els col·laboradors estan impressionats de l'excel·lent feina que ha dut a terme la Fundació durant tants anys i que encara segueix vigent.

Un cop vius l'experiència, tens un canvi de mentalitat, de veure les coses, de valorar-les. És un canvi brutal que influeix molt a la teva vida. Comences

a tenir molta més cura dels petits detalls, perquè saps que són els que marquen les grans diferències.

La conclusió principal del projecte de desenvolupament de la Fundació és que "no donen el peix, sinó la canya". Els col·laboradors espanyols van fins Anantapur ha ajudar i ha ensenyar als indis a ser autosuficients. Després, s'emporten una satisfacció enorme al veure que tenen possibilitats i esperances de sortir de l'extrema pobresa.

També cal remarcar una frase d'un dels col·laboradors: "Som un gra de sorra d'una gran muntanya"; amb la col·laboració de cadascú poden arribar a grans fites i és essencial tenir aquest sentiment, aquesta il·lusió per ajudar als demés. Es una feina extraordinària en què tothom admira a tothom.

6. Conclusió final

Al llarg del treball, he estat investigant dues formes d'ajuda humanitària: El Xiprer i la Fundació Vicenç Ferrer. Són dos projectes organitzats i desenvolupats d'una manera ben diversa. No obstant, gràcies a les entrevistes que he mantingut amb diferents persones involucrades amb les dues associacions, m'he adonat que tant el Xiprer com l'ONG Fundació Vicenç Ferrer es mouen per assolir un mateix objectiu: contribuir a millorar les condicions de vida d'aquelles persones que més ho necessiten i a més, ho fan a partir dels mateixos ideals solidaris.

D'una banda, la Fundació Vicenç Ferrer es tracta d'un projecte molt ambiciós, ja que va destinat al desenvolupament d'Anantapur i poblacions properes que abracen un radi d'influència de fins a 2.604 pobles, on viuen milions de persones. Aquest fet comporta que es contin per milers els col·laboradors que treballen dia a dia per fer possible cadascuna de les seves tasques. La publicitat (gratuïta), propaganda i conferències, entre d'altres coses, han estat un factor important a l'hora de donar a conèixer l'ONG. Concretament, compta amb el suport i voluntariat del territori indi i espanyol i porta molts anys en funcionament, fet pel qual ha esdevingut famosa i reconeguda en aquets dos països i en altres del seu voltant.

D'altra banda, el Xiprer és un centre d'acollida que es va iniciar en una petita localitat del país, Granollers, a fi d'acollir tots els ciutadans que passaven penúria i que no tenien els recursos necessaris per viure. Tot i que tant el nombre d'usuaris com de voluntaris ha anat augmentant des de que va aparèixer el centre, mai han volgut promocionar-se, sinó compartir i conviure amb les diferents persones que s'apropaven. És un projecte molt familiar i que té un àmbit d'influència menys ambiciós que la Fundació Vicenç Ferrer, però que darrerament en quan al coneixement del projecte en la ciutat, ha evolucionat de manera significativa a causa de la iniciativa d'Amics del Xiprer, ja que cada vegada són més els socis que fan aportacions i també són més les empreses que en coneixen l'existència i decideixen fer donacions.

La principal diferència entre el Xiprer i la Fundació Vicenç Ferrer és el territori i la gent a qui va dirigida la seva ajuda. Es tracta de dos països

molt diferents en quan a costums, cultura, nivell de vida de les persones, etc. L'Índia és un país del tercer món en què hi ha molta misèria, els recursos naturals i econòmics són molt escassos i la població en general és molt pobre. A més, existeixen grans diferències entre les diverses classes socials. En canvi, Espanya forma part del primer món i està en el grup de països més desenvolupats (12è). Hi ha una igualtat de drets i obligacions entre tots els seus ciutadans. L'ONG condueix als indis a ser autosuficients, a valdre's per ells mateixos; els ensenya i aporta les tècniques necessàries per tirar endavant el país i eradicar la pobresa. Mentre que el Xiprer du a terme un seguiment als usuaris per sortir de la seva pròpia misèria. La seva intenció és ser aquella família que molta gent no ha tingut o ha perdut per diferents motius personals complicats i proporcionar uns serveis a aquelles famílies que es troben en situacions econòmiques difícils.

Tot i els nombrosos aspectes en què divergeixen les dues organitzacions, el més important és tot allò que tenen en comú i que les defineix com a humanitàries. Tant una com l'altra es mantenen vives gràcies a la col·laboració i ajudes, sobretot, de fons privats, cosa que determina el seu caràcter independent. Estan compromeses amb una població i persones. Actuen amb constància i a llarg termini, amb solidaritat, vocació, il·lusió, de manera desinteressada i en equip a fi de que les persones més discriminades puguin portar una vida digna i tinguin cobertes les necessitats més bàsiques. Les ajuden a espavilar-se i a saber valdre's per elles mateixes. En definitiva, les acompanyen en un procés de millora de les seves condicions de vida. Aquest concepte s'explica molt bé en un fragment que em va dictar l' Ignàcio (assistent social del Xiprer), que diu: "Acompanyar és més "estar" que "fer". És seguir el fil de la vida sense pretendre controlar-ho i preveure-ho tot. Acompanyar és suggerir, animar, participar, conviure,... És creure en les possibilitats i les capacitats de les persones."

És destacable el fet que la iniciativa dels dos projectes va sorgir de persones molt creients, en Vicenç Ferrer i la Mercè Riera. Tots dos han sigut fermes practicants de la religió cristiana, fonamentats en uns valors de germanor i igualtat molt forts. Aquesta fe i confiança en Déu aplicada en els

seus meravellosos projectes, va ser fonamental a l'hora de fer-los néixer. Ells ens han ensenyat que confiar és creure i que voler és poder.

La Mercè i en Vicenç fonamenten el seu ideari en la estimació a la resta d'humans, el principi que tots som iguals, la lluita pel bé comú i per un món millor, més just i humanitari on tothom pugui tindre les mateixes possibilitats i visqui dignament. És sobretot un treball de tenir empatia, no conformar-se amb el bé individual i no mirar només per un mateix, en altres paraules, no ser egoista. Sinó saber posar-se en el lloc de les altres persones, buscar el benestar del col·lectiu, tenir uns principis solidaris i oferir-se a col·laborar amb tot.

Una altre part essencial en aquest treball ha estat descobrir, en primera persona, quins sentiments condueixen a les persones a col·laborar amb projectes solidaris i què els aporta una experiència com aquesta.

En la majoria dels casos, la gent sent a parlar bé d'aquest tipus d'associacions i decideix contribuir-hi perquè té curiositat i ganes d'ajudar en la seva labor humanitària. És necessari afirmar que un cop ho proves, no et fas enrere, sinó que es sumen els motius pels quals seguir col·laborant-hi.

La motivació neix d'un mateix, el treball recompensa i l'esforç i dedicació no es poden comparar amb tot el que en treus. Saps que estàs fent una bona acció i no suposa cap mena de sacrifici, el contrari, ho fas de bona gana perquè el resultat ho compensa tot.

No busques res a canvi; actues de manera desinteressada sense esperar cap mena de compensació material, però sí que reps molt emocionalment; i aquest fet és moltes vegades més satisfactori que qualsevol altre cosa. Un somriure, una mirada, un simple gràcies equival deu vegades més que tot bé material. Se't clava al cor en forma d'un benestar increïble, et sents bé amb tu mateix, aprens a estimar la vida, les diferents persones i ets capaç de trobar els valors realment importants.

Moltes persones a causa de la vida que porten, els hi recomanen participar en projectes com aquests per entrar en contacte amb la gent, perquè tant els companys com aquells a qui ajudes t'aporten moltíssim. Es crea un

vinde amorós molt gran i te'n adones que els petits detalls són els que marquen les grans diferències. Es tracta de valorar i apreciar en tot moment la sort que es té i voler que els altres també puguin gaudir-ne. Ajudes a les persones que més ho necessiten a portar una vida millor, els acompanyes durant aquest camí tant lent i llarg, però alhora tant bonic. Consisteix a ser constant, i ser-hi a llarg termini, per conèixer plegats les coses belles de la vida.

Quan col·labores amb una tasca humanitària, entres en un estat de plenitud emocional, moltes vegades indescriptible però que et fa sentir realment molt feliç. Això s'explica fisiològicament gràcies a la producció d'endorfines o hormones de la felicitat que el nostre cos produeix de manera natural. Elles són les responsables d'augmentar l'alegria, l'eufòria i mantenir l'actitud positiva. Tal i com s'ha demostrat, la seva producció va molt lligada a aquests tipus de vivències.

Tant els voluntaris del Xiprer com els col·laboradors de la Fundació Vicenç Ferrer arriben a la mateixa conclusió: dones poc, reps moltíssim. El voluntariat és una experiència molt enriquidora, en què tot es sosté per mitjà d'unes bases molt potents d'amor i d'afecte cap a tot allò que existeix.

De cara a la nostra societat, seria molt convenient que tothom s'animés a treballar i a relacionar-se amb projectes solidaris, ja que avui en dia vivim en un món molt materialista que s'està consumint a causa de l'excés. Hem oblidat les coses veritablement necessàries de la vida. Per això, és molt important participar en activitats humanitàries, sobretot els joves, perquè com he dit anteriorment, t'aporten una altra visió de les coses i t'ensenyen a valorar-les per molt petites que siguin. Prens consciència sobre les diferents i nombroses situacions de pobresa que hi ha i sobre què és allò essencial. Aprens a ser feliç amb lo just i necessari i que fer feliç als altres et fa feliç a tu.

A nivell personal, viure aquesta experiència m'ha servit per conèixer a grans persones, però sobretot per aprendre a compartir. També per ser més solidària i prescindir de coses superficials. Aplicar aquests valors a la meua vida quotidiana i conformar-me amb menys. He conviscut amb situacions dures però m'he entregat, he gaudit, he après de cadascú una mica . M'ha

ajudat a formar-me com a persona, a ser més madura i comprensiva. He pres consciència sobre les situacions de pobresa del món i sobre com cal contribuir per acabar amb elles. Ha estat una vivència única i molt emotiva, en què he donat molt d'amor, però n'he rebut més.

7. Bibliografia

Enciclopèdies:

Enciclopèdia Catalana

Llibres:

MARTÍN, Lúdia. *El Xiprer. Una experiència de Càritas*. Barcelona. Editorial Claret. Maig 2001

Articles de revistes:

MILÀ, Inés. " Vicenç Ferrer: una vida dedicada a eradicar la pobresa", dins *Punt i a part. Quaderns d'Acció Social i Ciutadania*, núm. 8, 2010, p. 102-107.

Documents consultats a Internet:

<http://www.fundacionvicenteferrer.org/es/programa-desarrollo-integral/personas-con-discapacidad?qclid=CPDkxbvcq6gCFUcLfAodX0iLdw>

http://www.aj-viladecans.es/Plantilles/presentacions/_JNJtGAWc42Z9wgs6IngUNrOjIh6r8EeEcZPUOVxGc88

http://ca.wikipedia.org/wiki/Ajuda_humanit%C3%A0ria

<http://ongs.com/>

<http://www.amicsdelxiprer.cat/>

8. Annexos

8.1. Reportatge de fotos

8.1.1. El Xiprer

Entrada d' El Xiprer

Equip de voluntaris de la cuina del dimecres

D'esquerra a dreta: Rosalia, Teresa, Josep, Ana, Chari, Consuelo i Isabel

L'Ana rentant els bolets

La Consuelo desant els ous

En Josep, el xef de la cuina

Donar poc, rebre molt

De dalt a baix: el forn, els entrepans del migdia i la panera de fruita

Mentre paraven taula per dinar

El despatx de l'Ignacio i l'Elena (assistents socials)

La Teresa a punt de posar una rentadora

L'equip de voluntaris del magatzem del dilluns

Donar poc, rebre molt

Provisions del magatzem

Preparant un carro

Croissants

Cafè

Verdures

Donacions d'empreses

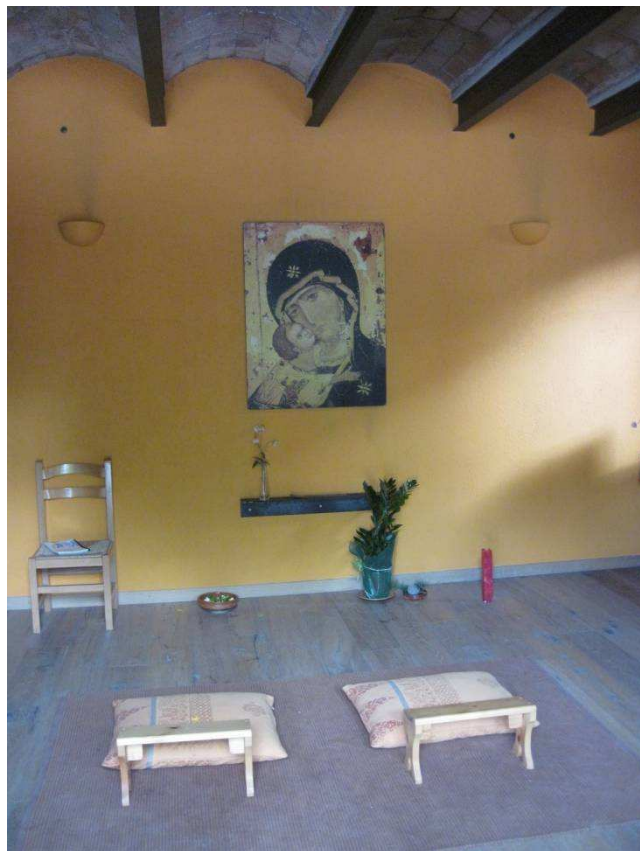
Un carro a punt de ser entregat

Fent la repartició d'aliments a les famílies

Els exteriors de Can Riera; la part del magatzem

La petita capella

Reportatge de fotos de la Fundació Vicenç Ferrer

Pintura en una paret que simbolitza el projecte, amb Vicenç Ferrer al centre

Nenes menjant a l'escola

Nenes sordes i mudes de l'escola per discapacitats

Mares joves a la maternitat

Àvies netejant als seus nés

Bebè rentant-se

Pares de família treballant al camp

Un barber i el seu petit negoci

Espectacle de dues nenes a la Fundació

Una família índia

L'àvia de la família

Donar poc, rebre molt

Retrats

8.2. Entrevistes

8.2.1. Model entrevistes Mercè Riera i Amandador

Entrevista Mercè Riera

1. Com va sorgir la idea de crear un centre d'ajuda com aquest?
2. Quin és el motiu pel qual vau decidir anomenar "El Xiprer" el vostre projecte?
3. Quina era la principal finalitat del projecte en un principi? L'heu aconseguida?
4. Sota quins ideals es regeix el centre?
5. Vareu tenir alguna dificultat a l'hora d'iniciar aquesta tasca humanitària?
6. De quina manera vareu donar a conèixer el centre? Què vareu fer perquè la gent s'animés a participar com a voluntari? I perquè els més necessitats acudissin a vosaltres?
7. Quins requisits han de complir els voluntaris del Xiprer?
8. Quina mena de gent és la que ve més a sol·licitar els vostres serveis?
9. Heu notat la crisi actual? Quines conseqüències ha provocat?
10. Heu pensat en la possibilitat de crear un altre centre en una altra localitat? En el cas que no, voleu que el vostre projecte innovador serveixi de model per molts altres llocs?
11. Quin creus que es el pitjor problema que pateix la societat actualment?
12. Penseu que la gent està del tot conscienciada sobre els casos de pobresa de la nostra societat?
13. Què espereu de la societat? Com desitjaríeu que reaccionés o actués? Ho està fent?
14. La ciutat accepta aquest projecte? Sens suport dels ciutadans? (En aquest punt em podries parlar dels diferents reconeixements i conferències on has assistit).
15. Què creus que pensen del Xiprer les persones que no hi estan involucrades?
16. Si haguessis de triar un número entre l'1 i el 10 per reflectir quant solidaris som a la nostra societat, quin seria?

17. Quin missatge donaries a la gent jove per combatre l'actual situació de crisi de la nostra societat?
18. Què ressaltaries del projecte? Vull dir, quina és la màxima conclusió que treus de tot l'esforç dipositat en el Xiprer?

Entrevista Amandador

1. Com va sorgir la iniciativa de treballar en el projecte de desenvolupament d' Anantapur? Per què l'Índia?
2. Quin era l'objectiu primordial a l'hora de començar la tasca? L'heu assolit?
3. Sota quin ideals es regeix l' ONG?
4. Vau tenir alguna dificultat o conflicte a l'hora de traslladar-vos a l'Índia per iniciar la vostra tasca humanitària?
5. Quina va ser l'actitud dels membres de les castes índies, és a dir, com van reaccionar enfront el projecte? Us van facilitar o dificultar les coses?
6. De quina manera esteu ajudant a l'Índia i quins valors creus que són els més importants?
7. Quines són les tradicions i cultures del país indi? En quines qüestions interveieu i en quines no?
8. Com heu organitzat la societat d' Anantapur? Quines són les diferències fonamentals? Quines tasques són les que han comportat més dificultat i quines no?
9. Com us ho agraeixen? Tenen voluntat de canvi?
10. De quina manera els hi està canviant la vida? Quines coses els i esteu aportant que no tenien anteriorment?
11. Com presenteu el projecte de cara a cridar l'atenció dels col·laboradors? Què han de fer per participar?
12. Hi ha molts voluntaris que viatgen fins a Anantapur? Quines són les normes?
13. Quina relació hi ha entre els ciutadans de les tribus i els col·laboradors?
14. Cada vegada són més o menys les persones que col·laboren amb la ONG?
15. Què és el que us propicia més beneficis?

16. Veus factible aquest programa en altres països del tercer món? Us ho heu plantejat?
17. Si haguessis de triar un número entre l'1 i el 10 per reflectir quant solidaris som a la nostra societat, quin triaries?
18. Què creus que pensa de l'ONG la gent que no hi està involucrada?
19. Què ressaltaries del projecte? Vull dir, quina és la màxima conclusió que treus de tot l'esforç dipositat a Anantapur?

8.2.2. Entrevistes usuaris d' El Xiprer Pate (senegalès)

1. Per què necessites venir al Xiprer?

Per esmorzar i per recollir menjar cada tres setmanes. A més a més, cada vegada que m'arriben cartes a casa, com per exemple, de factures, multes,... ells m'ajuden a gestionar-ho adequadament.

2. Quant temps fa que vens?

Fa 4 anys.

3. Com vas descobrir el Xiprer? Què et sembla?

El vaig descobrir gràcies a un fill del meu germà que hi anava cada dia i em va explicar què era i a on es trobava.

4. Què és el que t'agrada del centre? Trobes a faltar alguna cosa?

M'agrada el moment de l'esmorzar perquè puc parlar amb la resta de persones que venen a menjar al Xiprer i la gent que hi treballa alhora que practico el castellà i el català.

No trobo a faltar res.

5. Quins són els serveis que utilitzes? Apart d'això, t'emportes amics o gent important?

Només vinc per esmorzar.

He conegut molta gent i he fet molts amics dins del centre. Moltes vegades ens trobem o quedem per la ciutat.

6. A què et dediques quan no ets al Xiprer?

Em dedico a la construcció, és a dir, sóc paleta tot i que no tinc un contracte indefinit a causa de la crisi que pateix el sector i, en particular, l'endeutament del meu cap. Tot això em dificulta el fet de poder tenir papers que és el que més desitjo.

7. De quina manera t'ha canviat la vida?

No m'ha canviat la vida, només el fet de menjar millor i de conèixer nova gent.

8. Què és el més bonic que han fet per tu en el Xiprer? Tens alguna anècdota per explicar?

Donar-me menjar i (papers?).

No.

Bambubu (senegalès)

1. Per què necessites venir al Xiprer?

Perquè m'agrada i m'hi sento relaxat i per menjar cada matí.

2. Quant temps fa que vens?

Fa 4 anys.

3. Com vas descobrir el Xiprer? Què et sembla?

Per mitjà de gent estrangera de Granollers.

4. Què és el que t'agrada del centre? Trobes a faltar alguna cosa?

M'agrada tota la gent que hi col·labora i la que comparteix amb mi les estones de l'esmorzar.

Penso que falten cases o allotjaments temporals per aquells que no en tenen.

5. Quins són els serveis que utilitzes? Apart d'això, t'emportes amics o gent important?

Utilitzo el servei de l'esmorzar.

M'emporto grans companys i amics.

6. A què et dediques quan no ets al Xiprer?

No tinc feina fixa; m'espavilo per guanyar diners i realitzo la feina que calgui. Alguns dels treballs que he fet han estat: netejar cases, cuidar jardins o treballar al camp.

7. De quina manera t'ha canviat la vida?

He notat el canvi en la cultura i la manera de pensar, l'idioma i el lloc en si.

8. Què és el més bonic que han fet per tu en el Xiprer? Tens alguna anècdota per explicar?

El més bonic que han fet per mi ha estat el carinyo que m'han transmès, la consideració amb la que m'han tractat i l'ajuda que m'han aportat. Només puc dir: Visca el Xiprer, gràcies!

Juan (espanyol) :

1. Per què necessites venir al Xiprer?

Perquè estic en tractament per alcoholisme i drogoaddicció.

2. Quant temps fa que vens?

Fa 9 mesos.

3. Com vas descobrir el Xiprer? Què et sembla?

Per mitjà de gent de Granollers i de la meua companya de pis que ja fa 10 anys que hi va.

4. Què és el que t'agrada del centre? Trobes a faltar alguna cosa?

M'agrada l'ambient familiar, el bon tracte i el companyerisme que hi ha.

Sí, trobo a faltar diners.

5. Quins són els serveis que utilitzes? Apart d'això, t'emportes amics o gent important?

Només vinc a dinar i a més, m'emporto l'entrepà per acabar de passar el dia.

El Xiprer m'ha donat l'oportunitat de conèixer gent nova, fer grans amistats i tenir un lloc important de suport.

6. A què et dediques quan no ets al Xiprer?

Sóc forner.

7. De quina manera t'ha canviat la vida?

El tractament que estic seguint m'ha canviat completament la vida ja que rebo el cent per cent d'ajuda i veig que mica en mica vaig progressant, però sense anar a les consultes del psicòleg del centre perquè no confio en aquestes persones.

8. Què és el més bonic que han fet per tu en el Xiprer? Tens alguna anècdota per explicar?

El més bonic que han fet per mi ha estat rebre'm amb els braços oberts.

No tinc cap anècdota en concret per explicar, simplement les bromes de cada dia que em fan passar molt bones estones.

Fernando (espanyol) :

1. Per què necessites venir al Xiprer?

Necessito venir perquè estic malalt i segueixo un tractament per alcoholisme.

2. Quant temps fa que vens?

Fa uns 11 o 13 anys.

3. Com vas descobrir el Xiprer? Què et sembla?

El vaig descobrir perquè és famós a Granollers i la gent en parla molt.

4. Què és el que t'agrada del centre? Trobes a faltar alguna cosa?

M'agrada el fet que s'hi menja molt bé i que també et tracten amb molt d'afecte.

No trobo a faltar res.

5. Quins són els serveis que utilitzes? Apart d'això, t'emportes amics o gent important?

Vinc a dinar cada migdia i també m'enduc l'entrepà per poder menjar a la nit.

Sí, molts amics.

6. A què et dediques quan no ets al Xiprer?

Sóc pensionista.

7. De quina manera t'ha canviat la vida?

Gràcies al Xiprer, actualment tot està bé a la meua vida. M'he l'ha canviat per complet.

8. Què és el més bonic que han fet per tu en el Xiprer? Tens alguna anècdota per explicar?

El més bonic ha estat oferir-me el lloc on estic vivint ara.

No.

8.3. Article el Nou9

